

Arrest

nr. 291 258 van 29 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 13 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKEMPE, loco advocaat B. DE VOS, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 20 augustus 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 6 december 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 januari 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je bent Pashtoun, meer bepaald Kochi. Je bent soennitische moslim. Je bent geboren op (...) 2006. Je bent afkomstig van het dorp Chingai in het district Azra, provincie Logar. In de koude periode van het jaar verbleven jij en je familie in Arzan Kimat in het district Bagrami, provincie Kabul. Je ging naar school tot de zesde klas en volgde les in jullie privémoskee. Je vader verkocht vroeger gronden samen met zijn familieleden. Hij geraakte verslaafd aan drugs en werkt niet meer. Je vaders oom S.A. was vroeger parlements lid als vertegenwoordiger van de Kochi's (pastorale nomaden). Na de maximumtermijn van tien jaar stopte hij hiermee en werd je vaders neef R.K.K. (in België geregistreerd als R.K.K. ...) parlements lid, dit was tot drie tot vier jaar voor de machtsovername. Zij woonden op hetzelfde terrein als jullie in Chingai. R.K. werkte in Kabul en kwam naar huis op vrijdag.

Op een dag zaten jullie allemaal samen in jullie gastenhuis. R.K. zei dat er een bedreiging was van de taliban. De volgende dag zei je vader dat hij jou en je oudere broer A. moest wegsturen omdat jullie allemaal gevaar liepen. De taliban hadden gezegd dat je vaders familieleden in het parlement werkten, dat ze van dezelfde familie waren en dezelfde doelen hadden en dat hij zijn twee zonen naar hen moest sturen. De dag daarna vertrokken jij en je broer A.. In Turkije werd je broer opgepakt. Jij reisde verder. Onderweg hoorde je van je moeder dat je broer teruggekeerd was naar Afghanistan. Hij had in Turkije vier maanden in de gevangenis gezeten en was daarna teruggestuurd. Je kwam na een reis van een jaar aan in België op 19 augustus 2021 en je deed de volgende dag een verzoek om internationale bescherming.

R.K. kwam recent via Oekraïne naar België en werd erkend als vluchteling. Je weet niet waar S.A. nu verblijft. S.A. (...), zoon van S.A., kwam zeven tot acht jaar geleden al naar België.

Enkele weken na de machtsovername werd in Kabul de auto waarin je broer A. zat beschoten. Je moeder stuurde daarna je broer A. opnieuw het land uit. Hij verblijft momenteel in Turkije. F., de zus van S., verdween spoorloos in Kabul en werd daarna vermoord teruggevonden.

Ter ondersteuning van je verzoek om internationale bescherming legde je kopieën van volgende documenten neer: de parlementskaart, twee certificaten en kennisgeving van erkenning als vluchteling van R.K. en een familiefoto.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van de door jou ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je vermoord te worden door de taliban omwille van je familiebanden met personen die in het verleden voor de overheid werkten.

Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die behoorden tot de voormalige overheid te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat je vaders neef R.K.K.i, die parlamentslid was op het moment van de machtsovername, Afghanistan ontvlucht is en in België erkend werd als vluchteling. Rekening houdend met jouw verklaringen en de beschikbare informatie kan gesteld worden dat de problematische situatie van je vaders neef plausibel is.

Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen met bepaalde profielen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt echter geen dergelijke zaken aan. Je haalt weliswaar aan dat voor jouw vertrek je vaders oom S.A.K., je vaders neef R.K.K. en jouw eigen familie bedreigd werden - zo zouden de taliban toen aangegeven hebben dat je vader zijn zonen naar de taliban moest sturen omdat je vaders familieleden voor het parlement werkten en jullie dezelfde doelen hadden – maar je slaagt er niet in dit aannemelijk te maken (CGVS, p. 12, 16, 18). Zo weet je verder niets over de vraag van de taliban aan je vader om zijn zonen te sturen (CGVS, p. 17). Dat je vader op dit moment mentaal niet in orde is vergoelijkt je onwetendheid niet (CGVS, p. 17). Op het moment van je vertrek was je vader immers wel in staat om tot het besluit te komen dat jij en je broer in gevaar waren en het land moesten verlaten, waaruit blijkt dat zijn mentale toestand minstens op dat moment niet zo slecht was. Hoewel je eerst melding maakt van een dreigbrief van de taliban geef je even later aan dat je niet weet of de dreigementen in een brief werden neergeschreven (CGVS, p. 16-17). Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd je beperkte kennis omtrent je vluchtmotieven niet vergoelijken. Er dient in deze context gewezen te worden op je contacten met R.K.. Hoewel je aanwezig was op het moment dat R.K. in jullie gastenverblijf vertelde over de bedreigingen en hoewel je contact hebt met hem nu hij in België verblijft, heb je via hem geen verdere informatie bekomen over jullie problemen met de taliban (CGVS, p. 17). Je verklaart dat je hem geen vragen durft stellen omdat hij ouder is (CGVS, p. 17). Hijzelf zou jou ook nooit spontaan meer verteld hebben over de bedreigingen en hij vertelde jou ook niet over zijn eigen problemen of die van S.A., zo zeg je (CGVS, p. 17, 18). Er dient echter gewezen te worden op het feit dat R.K. op de hoogte is van jouw verzoek om internationale bescherming, waardoor het geenszins aannemelijk is dat jullie op geen enkel moment praatten over de precieze omstandigheden van jullie problemen met de taliban. Het CGVS merkt voorts op dat er in de periode tussen jouw vertrek en de machtsovername niets gebeurd is in verband met jouw problemen (CGVS, p. 18). Het is echter geenszins aannemelijk dat de taliban enerzijds aan je vader zeiden dat hij zijn zonen moest sturen omwille van het werk van je vaders familieleden, maar anderzijds je achtergebleven ouders, broers en zus, die op dezelfde plek bleven wonen na jouw vertrek, met rust lieten toen bleek dat je vader jou en je broer niet naar hen gestuurd had. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw vermeende problemen verder. Er dient voorts op gewezen te worden dat jij en je dichte familie eerder nooit bedreigd waren of problemen hadden (CGVS, p. 17). Er dient ook opgemerkt te worden dat S.A. al enkele jaren voor de machtsovername gestopt was met zijn functie als parlamentslid en dat jouw contacten met R.K. zeer beperkt waren, hij werkte immers in Kabul, je ging nooit naar zijn werkplek en je zag hem enkel op vrijdag (CGVS, p. 9, 13). Voorts ben je helemaal geen dicht familielid van R.K. en S.A., je bent immers slechts een achterneefje. Je eigen vader heeft overigens nooit voor de overheid gewerkt, hij heeft enkel gronden verkocht (CGVS, p. 20). Het loutere feit dat je een familielid bent van een medewerker van de voormalige overheid is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Evenmin haal je geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd sinds de machtsovername. Zo verklaar je weliswaar dat de auto waarin je broer A. zat in Kabul beschoten werd (CGVS, p. 10, 16). Er dient echter opgemerkt te worden dat je geen enkel begin van bewijs van dit incident neerlegt. Zelfs als dit incident geloofwaardig zou zijn kan op basis van je verklaringen niet geconcludeerd worden dat de beschieting een gerichte daad van vervolging zou betreffen.

Gevraagd hoe jullie weten dat je broer het doelwit was van de beschieting, zei je dat enkel zijn auto beschoten werd (CGVS, p. 16). Uit je verklaringen blijkt echter dat je broer zelfs niet gewond geraakte, wat opmerkelijk is als hij effectief het doelwit was, en dat de beschieting enkele weken na de machtsovername gebeurde. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat er in de eerste weken na de machtsovername herhaaldelijk vreugdeschoten werden afgevuurd in de hoofdstad. Gezien je weinig overtuigende verklaringen met

betrekking tot de bedreigingen gericht aan je familie en bovenvermelde opmerkingen lijkt het door jou beschreven incident dan ook eerder een geval van een verdwaalde kogel dan van doelgericht geweld. Met betrekking tot de ontvoering en moord op je achternicht F., dochter van S.A., dient opgemerkt te worden dat je dit incident niet staaft, noch enig verband aantoon met het professionele profiel van je familieleden en/of je eigen problemen (CGVS, p. 14-15). Zo heb je geen idee wie haar ontvoerde en doodde (CGVS, p. 15). Je haalde geen andere gebeurtenissen in verband met jouw problemen of de problemen van je familie na jouw vertrek aan (CGVS, p. 16). Voorts dient opgemerkt te worden dat je ouders, je broers en zus, met uitzondering van je oudste broer A. die het land verliet, nog steeds in dezelfde huizen in Afghanistan verblijven (CGVS, p. 9, 19). Op het moment van het persoonlijk onderhoud verbleven ze in Kabul omwille van de koude (CGVS, p. 9). Je verklaart dat je moeder je broers niet meer naar school laat gaan uit schrik voor hun veiligheid maar dat ze het desondanks goed stellen (CGVS, p. 10). Aangezien je vader, die opgroeide bij S.A. en E., de vader van R.K., in Afghanistan bleef en geen problemen kende na de machtsovername, kan geenszins geconcludeerd worden dat dit voor jou, het achterneefje en dus helemaal geen dichte familie van S.A. en R.K., wel het geval zou zijn in geval van terugkeer (CGVS, p. 11). Je toont niet aan dat je in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Je verklaart voorts jullie in Afghanistan nog een tweede probleem hadden, met name dat jullie een rijke familie waren en dat kinderen van zo'n families het risico lopen op ontvoering voor losgeld (CGVS, p. 14). Hieromtrent dient vooreerst te worden opgemerkt dat nergens uit jouw verklaringen blijkt dat dit probleem verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die internationale bescherming biedt aan personen die hun land van herkomst dienen te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging omwille van hun religie, ras, politieke overtuiging, nationaliteit of het behoren tot een sociale groep. Uit jouw verklaringen blijkt immers dat het risico op ontvoering louter van gemeenrechtelijke aard is en geen verband houdt met één van de vijf hierboven vermelde criteria. Voorts blijkt uit je verklaringen dat je familie intussen niet rijk meer is. Zo werkt je vader niet omwille van zijn drugsverslaving, leeft jouw familie momenteel van financiële steun die S. hen geeft en hebben ze in tegenstelling tot vroeger geen lijfwachten meer (CGVS, p. 9, 14, 19). Gevraagd of er ooit iemand jou of een familielid probeerde te ontvoeren, haal je enkel bovenvermelde ontvoering op je achternicht F. aan. Zoals reeds werd opgemerkt staaf je haar ontvoering en moord niet en weet je niet wie de dader was. Bovendien geef je aan dat er geen losgeld gevraagd werd (CGVS, p. 15). Er is in jouw dossier geen enkele concrete indicatie dat jij bij terugkeer een actueel, reëel risico op ontvoering zou lopen, zo haal je dit element zelfs niet aan als reden waarom je niet naar Afghanistan kan terugkeren (CGVS, p. 16). Het CGVS beschikt evenmin over een dergelijke indicatie. Het feit dat je een minderjarige jongen bent volstaat in elk geval geenszins om te concluderen dat je een reëel risico op ontvoering zou lopen in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Met betrekking tot je familieleden in België dient het volgende opgemerkt te worden. Je achterneef R.K.K. werd in België erkend als vluchteling. Met betrekking tot je achterneef S.A. dient opgemerkt te worden dat aan hem de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Het CGVS oordeelde dat hij niet aannemelijk gemaakt had een zoon te zijn van S.A., waardoor er geen geloof kon worden gehecht aan de daaraan gekoppelde vrees (zie kopie beslissing CGVS S.A. toegevoegd aan het administratief dossier). Deze vaststellingen wijzigen bovenstaande beoordeling niet. Uiteindelijk dient elk asiëldossier naar eigen merites beoordeeld en bekeken te worden. De erkenning van een familielid of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan een familielid wijst er niet automatisch op dat jij erkend dient te worden als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

De door jou neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die je voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asiërelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij jou niet het geval is. De kopieën van de parlementskaart, twee certificaten en kennisgeving van erkenning als vluchteling van R.K. hebben louter betrekking op zijn profiel en zijn status in België, die niet in twijfel getrokken worden in deze beslissing. Met betrekking tot de familiefoto kan niet objectief vastgesteld worden dat jij op deze foto staat, gezien de jongen die jij aanduidt als jezelf op de foto een klein kind is waardoor de fysieke gelijkenis moeilijk vast te stellen is. Deze foto vormt sowieso hoogstens een begin van bewijs van jouw familiebanden en heeft geen bewijswaarde met betrekking tot de door jou ingeroepen persoonlijke vrees voor vervolging. Over het geheel van documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asiërelaas

bijzonder relatief. Je legt voorts geen enkel document neer ter staving van je eigen identiteit of die van je gezinsleden. Je verklaring dat al jullie taskara's verloren gingen door over en weer te verhuizen is weinig overtuigend (CGVS, p. 19). Je gaf aan een kopie te zullen bezorgen als je ouders hun paspoorten nog zouden hebben, maar het CGVS heeft tot op heden deze documenten niet ontvangen (CGVS, p. 20).

Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan je je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte

lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif, blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte

hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1, A, lid 2 van het Vluchtelingen-verdrag, van de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de motiveringsplicht.

Met betrekking tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling, tracht verzoeker de verschillende weigeringsmotieven betreffende zijn vluchtrelaas te weerleggen, met name dat hij niet aannemelijk maakt te worden vermoord door de taliban omwille van zijn familiebanden met personen die in het verleden voor de overheid werkten, dat hij niet aantoonst als kind van een rijke familie gevaar te lopen, dat het feit dat hij familieleden heeft die zijn erkend als vluchteling of subsidiaire bescherming hebben niet wil zeggen dat verzoeker zelf ook automatisch moet worden erkend en dat de documenten niet kunnen overtuigen van het gevaar waarin hij zou verkeren bij een terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker zet uiteen:

"1. Het CGVS stelt dat verzoeker het niet aannemelijk maakt dat hij dreigt vermoord te worden door de Taliban omwille van zijn familiebanden met personen die in het verleden voor de overheid werkten. De neef van de vader van verzoeker, R.K.K., was parlementslid op het moment van de machtsovername en is het land moeten ontvluchten. Hij is in België erkend als vluchteling. Het is algemeen gekend dat ook familieleden van bepaalde personen die tot de toenmalige overheid behoorden te maken kunnen krijgen met de terreur van de Taliban. Het is volgens het CGVS niet voldoende dat de Taliban de vader van verzoeker hebben opgezocht en hem hebben bevolen zijn twee zonen aan hen af te staan aangezien zij familie hebben die voor de

voormalige overheid werkten. Het mag duidelijk zijn dat de Taliban dit doet omdat zij vrezen dat de hele familie tegen het regime van de Taliban is.

De vader van verzoeker wist dat als zijn zonen naar de Taliban zouden gaan, zij ofwel zouden moeten strijden voor de Taliban ofwel vermoord zouden worden. De vader van verzoeker heeft dan ook zowel verzoeker als zijn broer A. het land uitgestuurd.

Verzoeker weet hier verder niets over. Ten eerste weet verzoeker niet of de bedreigingen schriftelijk dan wel mondeling geuit zijn. Het is dan ook voor verzoeker onmogelijk om hiervan een bewijsstuk voor te leggen indien de bedreigingen mondeling hebben plaatsgevonden. Ten tweede is het niet vreemd dat verzoeker hier verder niets over weet. Verzoeker vertrouwt zijn vader als hij zegt dat verzoeker en zijn broer in gevaar zijn en het land moeten ontvluchten. Er was ook niet veel tijd om hier meer info over te vragen, want zij zijn al twee dagen nadat hen verteld werd van de bedreiging door de Taliban vertrokken uit Afghanistan.

Het zou volgens het CGVS niet aannemelijk zijn dat verzoeker over die bedreiging van de Taliban niet praatte met R.K.. R.K. is echter nog maar recent in België. Zij hebben nog niet de tijd gehad om uitgebreid te praten. Verzoeker leeft immers in een centrum en dat maakt de communicatie niet altijd gemakkelijk. Daarnaast is de dreiging voor de hele familie af te leiden uit de voorzorgsmaatregelen die getroffen werden in Afghanistan. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud gezegd dat als zij naar school gingen er altijd bodyguards hen begeleidden. Dit was niet enkel als R.K. bij hen was, maar ook als hij aan het werken was in Kabul. Verzoeker heeft aangegeven dat zij 24/7 omringd waren door bodyguards. Dit duidt op het feit dat zij wel degelijk het doelwit kunnen worden van de Taliban.

Het feit dat verzoeker een achterneef is van R.K. is voldoende om ook onder meer verzoeker te laten begeleiden door een bodyguard wanneer hij naar school gaat en bij terugkeer. Dat er volledig geen dreiging van de Taliban in zijn hoofd zou zijn omdat hij slechts een achterneef is van R.K., zoals het CGVS stelt, is dan ook onwaar.

Dat de familie van verzoeker niet meer is lastiggevallen door de Taliban is alleen maar positief. Van het gezin van verzoeker hebben zowel hijzelf als zijn broer A. Afghanistan verlaten. Enkel nog zijn jongere broer, zusjes en moeder bevinden zich in Afghanistan. Voor de Taliban zijn zij van weinig waarde. Dat is ook te zien in de nieuwe regels waarin het meisjes niet meer is toegestaan naar school te gaan. (<https://www.amnesty-international.be/nieuws/afghanistan-taliban-ontzeggen-meisjes-onderwijs-met-grote-gevolgen-voor-hun-toekomst>) De vader van verzoeker is er ook nog, maar hij heeft een drugsverslaving en is voor de Taliban dan ook niet bruikbaar.

In het geval dat verzoeker zou terugkeren naar zijn thuis, zou dat een verandering teweegbrengen. Dan is er weer een man in huis en zouden zij weer in het vizier van de Taliban komen. Hij is immers van grotere waarde voor de Taliban. Hij kan immers opkomen tegen het regime en is dus een bedreiging (zoals er nog in zijn familie hebben gedaan, cf. R.K. en S.A.).

Verder is A. beschoten geweest na de machtsovername door de Taliban. Het CGVS stelt dat dat een verdwaalde kogel zou geweest zijn door de vreugdeschoten die toen werden afgevuurd. Verzoeker vertelde hierover dat hij als enige van vele wagens beschoten werd. Verzoeker en zijn familie kunnen echter niet met zekerheid zeggen wie dit gedaan heeft. Echter, het CGVS kan ook niet met zekerheid zeggen dat dit een spijtig toeval was.

Er hebben zich echter al heel wat toevalligheden voorgedaan, met name de verdwijning van S.A. en H.E., maar ook het verminkte lijk dat is teruggevonden van F. en dan nog de aanval op de auto waarin A. zat. Dit zijn heel wat zaken waaruit bedreigingen kunnen afgeleid worden. F. is immers verminkt teruggevonden, haar handen waren afgesneden.

2. Het CGVS stelt dat verzoeker niet voldoende kan aantonen dat hij als kind van een rijke familie gevaar loopt

F. is ontvoerd geweest. Zij is verminkt teruggevonden. Het feit dat er toen geen losgeld is gevraagd, is voldoende voor het CGVS om te stellen dat verzoeker geen gevaar zou lopen.

Echter, geld is niet het enige motief bij deze verdwijning, ook het feit dat zij familie is van personen die voor de vroegere overheid gewerkt hebben. Zoals hierboven aangehaald, worden vrouwen gepercipieerd als niet belangrijk en kan dat de reden zijn dat er geen losgeld gevraagd wordt. Het kan ook zo zijn dat zij vermoord is door omstandigheden nog voor er losgeld kon gevraagd worden. F. is immers maar een paar dagen vermist geweest.

Dit sluit aldus niet uit dat verzoeker niet zou ontvoerd worden als hij teruggestuurd wordt naar Afghanistan.

3. Het CGVS stelt dat het loutere feit dat verzoeker nog familieleden heeft die erkend zijn als vluchteling of een subsidiair beschermingsrecht hebben verkregen in België, dit niet wil zeggen dat verzoeker automatisch ook erkend zal worden

Het is niet de bedoeling van verzoeker om louter op basis van zijn familieleden die in België gevestigd zijn als vluchteling erkend te worden. Het is echter wel van belang dit te vermelden en de documenten van

zijn in België verblijvende familieleden mee te geven om een kijk te bieden op de situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Het is immers niet voor niets dat zijn andere familieleden als vluchteling erkend zijn. Dit duidt op de benarde positie waarin zijn familie zich bevindt in Afghanistan door de machtsovername van de Taliban.

4. Het CGVS stelt dat de documenten van verzoeker hen niet kunnen overtuigen van het gevaar waarin hij zou verkeren bij een terugkeer naar Afghanistan

Verzoeker heeft volgende documenten voorgelegd: een familiefoto, de parlamentskaart van R.K., twee certificaten en een kennisgeving van erkenning als vluchteling van R.K..

Al deze documenten zijn volgens het CGVS niet voldoende. Zij staven zijn relaas niet. Uit de familiefoto kan niet afgeleid worden of de aangeduide persoon werkelijk verzoeker is omdat hij nog te jong is. Verzoeker heeft geen recentere foto, dus kan enkel dit documenten voorleggen.

Daarnaast legt verzoeker ook de parlamentskaart en de kennisgeving van erkenning van R.K. en twee certificaten voor. Ook deze documenten acht het CGVS irrelevant voor zijn relaas. Dit heeft enkel betrekking op R.K. en niet op verzoeker. Verzoeker legt deze stukken echter voor teneinde te kunnen aantonen dat zijn familie voor de vroegere overheid heeft gewerkt waardoor ook zijn gezin in het vizier van de Taliban komt. In Afghanistan wordt immers een grote waarde gehecht aan familie waardoor zij vaak als één geheel worden gezien. Bovendien leefde verzoeker met zijn gezin samen met R.K..

Het CGVS haalt aan dat er veel corruptie heerst in Afghanistan. De corruptie is daar zodanig verregaand dat zelfs valse documenten niet kunnen onderscheiden worden van authentieke akten. Het CGVS stelt aldus dat het niet uitmaakt welke documenten verzoeker voorlegt, aan alle documenten uit Afghanistan wordt immers getwijfeld en weinig waarde toegekend. Het is dan ook heel moeilijk voor verzoeker om enig document te kunnen voorleggen dat het CGVS zal beoordelen als authentiek en aldus geloofwaardig.

Verzoeker kan de taskara van zijn ouders niet voorleggen, aangezien deze niet meer te vinden zijn. Door het vele verhuizen zijn deze documenten verloren gegaan. Zijn ouders durven echter de deur niet meer uit, uit vrees dat de Taliban hen dan zal weten te vinden. Zij kunnen aldus geen nieuwe taskara aanvragen omdat dit een te groot risico inhoudt. Het is voor verzoeker dan ook onmogelijk deze taskara's voor te leggen.

5. Conclusie

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

Verzoeker legt dus wel degelijk bewijs voor dat zijn leven in gevaar is bij een terugkeer naar Afghanistan. Minstens vormt dit een begin van bewijs, dat wordt aangevuld met gewichtige, bepaalde en met elkaar overeenstemmende vermoedens van de verklaringen door verzoeker.

Verzoeker heeft dan ook een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven met de stukken, heeft alle relevante elementen waarover hij op heden beschikte voorgelegd, de verklaringen van verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk en niet in strijd met de informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag, en hij heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, alsook is komen vast te staan dat verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Deze bewijselementen zijn niet incompatibel met de gegronde vrees op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit de samenhangende verklaringen die verzoeker reeds naar voren bracht blijkt dat deze vrees reëel is en zich al heeft gemanifesteerd. Art. 48/7 Vreemdelingenwet bepaalt dat feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

Hierboven werd reeds verduidelijkt welke vervolgingen en welke schade verzoeker nu reeds heeft moeten ondergaan, en dat die vervolging of ernstige schade zich in de toekomst zich redelijkerwijze opnieuw kan voordoen.

Het is dus niet zorgvuldig en redelijk van het CGVS om dit gegeven dat verzoeker aanbrengt af te doen als ongeloofwaardig.

- Het CGVS schendt het zorgvuldigheidsbeginsel door met alle bovenstaande punten en argumenten geen rekening te houden bij zijn beslissing zoals uiteengezet.
- Het CGVS schendt het redelijkheidsbeginsel door geen redelijke argumentatie als normaal, zorgvuldig en behoorlijk bestuur te vormen bij zijn beslissing zoals uiteengezet.
- Minstens schaadt zij hiermee de (materiële) motiveringsplicht door deze punten niet te vermelden of beargumenteren in de bestreden beslissing."

Wat betreft de weigering van de subsidiaire bescherming stelt verzoeker dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

De verwerende partij maakt op 15 maart 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 toe en verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*" van 4 november 2022;
- EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023;
- EUAA "*Afghanistan: Security Situation*" van augustus 2022;
- COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022;
- EASO "*Afghanistan Country Focus*" van januari 2022;
- EUAA "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*" van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*" van augustus 2020;
- EUAA "*Afghanistan: Targeting of individuals*" van augustus 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige

wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele, objectieve en onpartijdige wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling

5.1. Verzoeker verklaart geboren te zijn in 2006, is Pashtoun en behoort tot de Kochi-nomaden. Hij is afkomstig uit het dorp Chingai, in het district Azra van de provincie Logar; tijdens de koude periode van het jaar verbleef hij met zijn familie in Arzan Kimat, in het district Bagrami van de provincie Kabul.

Verzoeker verliet Afghanistan omstreeks augustus 2020, dit is voor de machtsovername door de taliban.

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden vermoord door de taliban omwille van zijn familiebanden met personen die in het verleden voor de overheid werkten.

5.2. Zoals reeds vermeld komt het in beginsel aan een verzoeker om internationale bescherming toe om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek voor te leggen. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of andere bewijselementen. Raad herinnert er evenwel aan dat een verzoeker vaak zijn verklaringen niet zal kunnen staven met documenten of andere bewijs-elementen. Dit neemt niet weg dat de met het onderzoek belaste instanties voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dienen samen te werken. Concreet houdt deze samenwerkingsplicht dus in dat, indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, het aan de met het onderzoek belaste instanties is om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Dit geldt te meer daar deze instanties mogelijk gemakkelijker toegang hebben tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 65-67).

In dit verband benadrukt de Raad dat de graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofdte van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker.

De UNHCR “*Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*”, paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asiel-autoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft, quod in casu.

In deze zaak stelt de Raad evenwel vast dat de verwerende partij haar samenwerkingsplicht zeer beperkt heeft ingevuld en dus niet zorgvuldig is te werk gegaan, zoals hierna wordt uiteengezet.

5.2. Uit het administratief dossier blijkt het volgende met betrekking tot verzoekers familie.

Verzoeker verklaart dat zijn vader twee ooms heeft, één oom genaamd S.A. en een tweede oom genaamd E.

S.A. was een parlamentslid die de Kochi's vertegenwoordigde. Uit de bestreden beslissing blijkt dat S.A. gedurende een maximumperiode van 10 jaar in het Afghaanse parlement zetelde. Uit het administratief dossier blijkt verder dat S.A. ook een zakenman was en olie leverde aan ISAF (International Security Assistance Force, d.i. de voormalige stationering van militaire NAVO-eenheden in Afghanistan, zie AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, nr. 6 “beslissing achterneef”).

E. is de leider van de Kochi-stam A. (zie AD CGVS, stuk 6, map met landeninformatie, nr. 6 “beslissing achterneef”).

R.K.K., zoon van oom E. en neef van verzoekers vader, werd drie tot vier jaar voor de machtsovername parlamentslid en was nog steeds parlamentslid op het moment van de machtsovername.

R.K.K. diende op 4 oktober 2022 een beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden en werd in november 2022 erkend als vluchteling.

Verzoeker verklaart verder dat zijn vaders ooms S.A. en E. vermist zijn (NPO, p. 12).

In het administratief dossier ontbreekt enige objectieve landeninformatie over verzoekers familie, met name over zijn vaders oom S.A. en neef R.K.K. die in het Afghaanse parlement zetelden en over zijn vaders oom E. die stamleider was.

Hoewel verzoeker geen enkel document kan voorleggen ter staving van zijn eigen identiteit of die van zijn gezinsleden, legt hij wel een familiefoto voor waarvan de commissaris-generaal oordeelt dat deze een begin van bewijs van zijn familiebanden vormt. De Raad kan verder nergens in de bestreden beslissing lezen dat verzoekers identiteit of zijn familiebanden uitdrukkelijk in twijfel worden getrokken of betwist. Verzoeker is echter niet bevraagd over zijn opa, de broer van S.A. en E.; zo werd nergens gevraagd naar de naam van zijn opa en niet geverifieerd of hij werkelijk een broer van S.A. en E. was.

5.3. In zoverre zijn identiteit en familiebanden in deze stand van zaken niet worden betwist, blijkt uit wat voorafgaat dat verzoeker aldus behoort tot een familie die regeringsgezind was en waarvan bepaalde leden een belangrijke positie vervulden, zowel in het maatschappelijk veld als in de voormalige Afghaanse regering.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker *“geen dicht familielid is van R.K. en S.A.”* en hij slechts het *“achterneefje”* was, gaat de commissaris-generaal geheel voorbij aan de feitelijke elementen in verzoekers verklaringen die een heel ander beeld scheppen. Zo verklaarde verzoeker dat dat ze *“allemaal samen [waren] als 1 familie”*, dat zijn gezin samenwoonde met R.K. en S.A., dat ze *“overal”* zowel in het dorp Chingai van de provincie Logar als in Arzan Kimat in de provincie Kabul samenwoonden op hetzelfde domein, dat zijn vaders ooms S.A. en E. zaken deden met verzoekers opa en dat wanneer zijn opa stierf toen zijn vader nog heel jong was, zijn vader bij deze ooms bleef wonen en daar opgroeide (NPO, p. 8, 11-12).

De bevinding van de verwerende partij dat verzoekers contacten met R.K. *“zeer beperkt”* waren omdat verzoeker hem enkel op vrijdag zag en hij nooit de werkplek van R.K. in Kabul bezocht, gaat op haar beurt volledig voorbij aan het gegeven dat R.K. in Kabul-stad werkte, dat hij vrijdag *“naar huis”* kwam en dat zijn kinderen in hetzelfde huis woonden als verzoekers ouders, broers en zussen (NPO, p. 13-14; 18). De Raad ziet verder niet in waarom van verzoeker, die 14 jaar oud was bij vertrek uit Afghanistan, kan worden verwacht dat hij naar de werkplek van zijn vaders neef zou gaan in Kabul-stad. Verzoeker verduidelikte overigens verder dat hij niet in Kabul-stad woonde, maar in een apart dorp van het district Bagrami in de provincie Kabul, afgelegen van de stad (NPO, p. 14).

Gelet op het geheel van deze verklaringen, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker en zijn gezin wel degelijk behoorden tot de dichte familie van zijn vaders ooms S.A. en E. en zijn vaders neef R.K.

In de bestreden beslissing wordt aangestipt dat verzoeker verklaarde dat hij en zijn familie nooit eerder waren bedreigd of problemen zouden hebben gehad (NPO, p. 17). Verzoeker verklaarde echter evenzeer dat zij bewakers hadden die onder meer in Arzan Kimat, in de provincie Kabul, hun huis bewaakten (NPO, p. 7) en dat hun veiligheid goed was omdat zowel de bodyguards van S.A. als van R.K. hen naar school brachten en begeleidde (NPO, p. 14). Dit team van bodyguards was altijd daar voor de hele familie, 24 uur aanwezig rondom het huis, het huis werd beveiligd. Sinds S.A. in het parlement zat, werden zij beveiligd en beschermd. Volgens verzoeker werden deze bodyguards, minstens deels, betaald door de Afghaanse overheid. Gevraagd waarom zij bodyguards nodig hadden, zei verzoeker: *“We hadden 2 soorten problemen in mijn land. Problemen van mijn land, omdat wij pro overheid waren. En ten tweede omdat we een rijke familie waren probeerden ze kinderen te ontvoeren voor losgeld.”* (NPO, p. 14).

5.4. De Raad brengt in herinnering dat het onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging tevens een toekomstgerichte beoordeling impliceert. Zelfs indien een afwezigheid van vervolging of ernstige schade vóór het vertrek zou kunnen worden vastgesteld, sluit dergelijk gegeven het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer van verzoeker geenszins uit, gezien de machtsvername door de taliban in augustus 2021 en de actuele beschikbare landeninformatie.

Uit de actuele objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat voor personen die familie zijn van leden of medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid, in bepaalde gevallen of omstandigheden een gegronde vrees voor vervolging vanwege de taliban of ISKP kan worden aangenomen (zie de rapporten van EUAA *“Afghanistan: targeting of individuals”* van augustus 2022 en *“Afghanistan: security situation”* van augustus 2022, EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative,*

security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022 en EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van januari 2023, p. 54-55).

In casu kan ook geen abstractie worden gemaakt van het feit dat zijn vaders oom S.A. olie leverde aan Westerse buitenlandse troepen, met name ISAF, hetgeen een risicoverhogende factor kan zijn.

5.5. Waar verzoeker verklaarde dat zijn vaders ooms S.A. en E. momenteel zijn vermist, blijkt niet dat de verwerende partij onderzoek heeft verricht naar de lotgevallen van deze ooms na de machtsovername, terwijl zij nochtans bekende figuren zouden zijn van wie redelijkerwijze mag worden aangenomen dat hierover informatie beschikbaar is. Dit kan immers een belangrijk element zijn in de beoordeling van verzoekers vrees.

5.6. Tevens blijkt dat zijn vaders neef R.K. in 2022 door de Belgische overheden werd erkend als vluchteling.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat elke beslissing over het verlenen van internationale bescherming moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van een beschermingsstatus. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, *“moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade”* (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, punt 48-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de richtlijn 2011/95/EU die stelt: *“Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.”*

Daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk behoorde tot de dichte familie van zijn vaders ooms S.A en E. en zijn vaders neef R.K.K. en dat zij omwille van deze familiebanden ook werden beschermd door bodyguards, kan worden aangenomen dat voorgaande analyse bij analogie ook van toepassing kan zijn op een familiale situatie zoals deze van verzoeker.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing op dat elk dossier op zijn eigen merites moet worden beoordeeld, maar toont nergens aan noch blijkt dat de erkenning van R.K.K. als vluchteling volledig losstaat van verzoekers situatie, noch zijn er indicaties die daarop wijzen. Evenmin blijkt dat de commissaris-generaal oog heeft gehad voor de eventuele gevolgen van deze erkennings-beslissing op de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan.

Bij gebrek aan verdere informatie over deze erkenningsbeslissing, kan de Raad de eventuele repercussies van deze erkenning bij terugkeer van verzoeker naar Afghanistan niet betrekken in een toekomstgerichte beoordeling, noch een inschatting maken van de implicaties van deze erkenning op de persoonlijke situatie van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan na de machtsovername door de taliban.

5.7. Verzoeker verklaarde dat zijn broer A. werd beschoten door de taliban in de eerste weken na hun machtsovername toen hij in de auto op weg was naar de bazaar (NPO, p. 16). Verzoeker wordt verweten hiervan geen enkel begin van bewijs te kunnen neerleggen. Verder stelt de verwerende partij dat zelfs als het incident geloofwaardig zou zijn, er op basis van zijn verklaringen niet kan worden geconcludeerd dat de beschieting een gerichte daad van vervolging zou betreffen. De verwerende partij wijst erop dat zijn broer niet gewond raakte, wat opmerkelijk zou zijn als hij effectief het doelwit was en dat de beschieting ook enkele weken na de machtsovername gebeurde toen er *“herhaaldelijk vreugdeschoten werden afgevuurd in de hoofdstad”*. De verwerende partij meent dat het door verzoeker beschreven incident dan ook *“eerder een geval van een verdwaalde kogel [is] dan van doelgericht geweld”*.

Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn broer A. in de hoofdstad was. Gevraagd waar het incident met zijn broer is gebeurd, antwoordde verzoeker *“In Kabul is dat gebeurd.”* (NPO, p. 10). Uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker steeds algemeen naar *“Kabul”* verwijst wanneer hij het heeft over zijn woonplaats in Arzan Kimat in het district Bagrami van de provincie Kabul (zie bv. NPO, p. 7-8, 19). Met andere woorden, de verwijzing naar Kabul impliceert niet automatisch dat verzoeker refereert naar de hoofdstad, Kabul-stad.

Toen verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de verschillen in zijn dagelijkse leven in Chingai en Kabul en erop werd gewezen dat hij in Chingai heel afgelegen woonde en dat het in Kabul anders was, verklaarde verzoeker het volgende: *“Ja, maar is niet dat ik in Kabul in de stad woonde. In Chingai was afgelegen. Maar in Bagrami, kochyan abbat, noemden we ons dorp, was ook afgelegen van de stad, Was een apart dorp”*. (NPO, p. 14).

Hieruit blijkt helder dat verzoeker niet in Kabul-stad woonde. Het is niet duidelijk naar welke bazaar zijn broer op weg was. Verzoeker is immers niet verder gevraagd of hij Kabul-stad bedoelde dan wel zijn woonplaats in Arzan Kimat in district Bagrami van de provincie Kabul. Dat het incident in Kabul-stad zou hebben plaatsgevonden, staat aldus niet vast en bijgevolg kan de lezing van verzoekers verklaringen als zou dit incident in wezen een geval zijn van een verdwaalde kogel als gevolg van vreugdeschoten in de hoofdstad niet zomaar worden aangenomen.

Bovendien is ook een andere lezing van het incident mogelijk. Verzoeker verklaart duidelijk dat na de machtsovername zijn broer naar buiten durfde te gaan omdat de taliban verklaarden dat iedereen vergeven is en dat alle mensen veilig zijn (NPO, p. 10, 16). Dit strookt met de beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat meteen na de machtsovername een algemene amnestie door de taliban werd afgekondigd ten aanzien van personen die in de voormalige Afghaanse overheid hadden gediend (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 31). Deze amnestie werd echter niet structureel afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban, waardoor vergeldingsacties plaatsvonden en nog steeds plaatsvinden. Gelet op de bekendheid van verzoekers familie en hun woonplaats, komen de verklaringen van verzoeker, in het licht van de objectieve landeninformatie, niet onaannemelijk over. Er blijkt echter niet dat de verwerende partij deze lezing van verzoekers verklaringen verder heeft onderzocht; de verwerende partij kan dan ook *“niet met zekerheid zeggen dat dit een spijtig toeval was”* zoals verzoeker in zijn verzoekschrift terecht aanhaalt.

5.8. Verder verklaarde verzoeker dat zijn achternicht F., de dochter van S.A., werd ontvoerd en vermoord. Verzoeker wordt verweten dat hij dit incident niet staft noch enig verband aantoon met het professionele profiel van zijn familieleden en/of zijn eigen problemen, daar hij niet weet wie haar ontvoerde en doodde (NPO, p. 14-15). Er blijkt evenwel niet dat de verwerende partij actief met verzoeker heeft samengewerkt om alle elementen te verzamelen die dit incident eventueel kunnen staven. Ondanks zijn minderjarigheid en het gegeven dat verzoeker deze informatie enkel telefonisch vernam toen hij reeds in België was, waarbij hij zelf aangaf *“we [weten] nog altijd niet wie het precies gedaan heeft”*, wordt in deze de volledige bewijslast geheel bij verzoeker gelegd. De Raad ziet in het administratief dossier geen aanwijzingen dat objectieve landeninformatie werd geraadpleegd om dit incident al dan niet te kunnen bevestigen en daaruit een eventueel verband met het profiel van verzoekers familieleden te kunnen leggen. In de bestreden beslissing wordt niet gesteld dat zulk onderzoek werd ondernomen maar geen resultaten opleverde. Tevens blijkt niet dat verzoekers verklaringen werden beoordeeld in het kader van een algehele geloofwaardigheidsbeoordeling, inclusief in het licht van beschikbare landeninformatie over de risico's voor familieleden van de medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid.

5.9. In de bestreden beslissing wordt er nog op gewezen dat verzoekers gezin, met name zijn ouders, jongere broers en zussen, nog steeds in Kabul verblijven en dat zijn vader, die opgroeide bij zijn ooms S.A. en E., in Afghanistan bleef en geen problemen kende na de machtsovername, waardoor niet blijkt dat dit voor verzoeker, het achterneefje van S.A. en R.K., wel het geval zou zijn bij terugkeer.

In deze kan echter niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoeker Afghanistan in 2020 heeft verlaten, sinds augustus 2021 in België verblijft en dat R.K. naar België is gekomen waar hij als vluchteling is erkend. Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat met deze elementen en de impact ervan op de persoonlijke situatie van verzoeker rekening is gehouden bij het beoordelen van de mogelijke risico's voor hem bij terugkeer naar Afghanistan.

5.10. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad verzoeker bij in het standpunt dat huidig beschermingsverzoek niet volledig noch zorgvuldig is beoordeeld, gelet op de vastgestelde beperkte invulling die de verwerende partij aan haar samenwerkingsplicht heeft gegeven. Een verder en grondig onderzoek dringt zich op.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 januari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES